

ÚJ VETÉS

**Szabó István Keve** 1986. október 20-án született Beregszászban. 1990-től Magyarországon, jelenleg Sárospatakon él. 2006-ban érettségizett, jelenleg a Nyíregyházi Főiskola Természettudományi Karának hallgatója a testnevelő-edző szakon.

*Tizenhét éves korában kezdett el írni, műveit azonban eddig nem*

**SZABÓ ISTVÁN KEVE**

**DE CSAKUGYAN LÉTEZIK...**

*Sikert hozó korokban, mikor élményeim születtek,  
Reméltem a jövő szép vonalaiban, hogy az, miben hiszünk, csakugyan  
létezik?*

*De megfásult elmékben megforduló lendületlen én, s magával ragadó  
rémület*

*Születik, mikor megballják az igaz Isten fogalmát, jelenlétét.*

*A hajlamosság, hogy befolyásolhatók vagyunk, csakugyan létezik?*

*Az, mi velünk születik s vész el, csakugyan igaz?*

*Forradalmasítottuk a gondolkodás összes gondját, mert alig van önré-  
műlet...*

*De csalfa remény a civilizációk megformált formakincse,*

*Mivel: vedd azt, kit szeretsz, éld és érd el, amire vágysz.*

*Csalódást éreztünk, mi költők, már a Kelták idejében is...*

*Az bizarr ékje a lázas pontvariábilis kulcseszméknek,*

*Hogy miképp teyünk elismerést, az elismertek közül.*

*Ez az, mit filozófiának nevezünk,*

*Ez az a kérdés: de csakugyan létezik;*

*Mert csakugyan léteünk.*

**FARÁNC**

*Száradt, csüggedt ágak*

*Érmevésett oldalán, hol*

*Rohamgóliátok bada*

*Állóképek zendítményében kél,*

*Meglátásul szolgál:*

*Arcvonalak, típuseszmények,*

*Reményszépek, kép-én-lelkek,*

*S mindent megbosszuló csapda-családok.*

## PETŐFIVEL PETŐFIÉRT

*Fuss, üldözött, ágyúköpések rengetege pusztít a másik s annak bitorlója mögé.*

*Sötétség készül, s nem virrad egy jobb kor: a zendülésnek szépbomálya.*

*Haltunk már elegen, jómerényes tenfalui réthamvaktól képtelenségig csak szenvedtünk!*

*Zuhgat, sanyargat az idő, csendes remény temet mindet holtat el, a képzelet homályába.*

*Hová lettünk... mert nincs jövő! Hazug rendszernyomor forgat s buzdít a megsemmisülés ikonjába.*

*Talán tolakodnunk kéne, egy jobb sorsért? Mivel ellenállásnak nincs reménye, ezt mi is jól tudjuk.*

*Lebetséges az, mi csak gondolat még? Harcoljatok, kutyák! Végre deleltünk a szabadság!*

*Vérünk a sárba s tisztuljon mindörökké... Siessünk a csatába, lépjünk egyet mi is.*

*Tétovázásnak lomha sorsmoraja a gyáva ember. Gyengeség... Undor s dögszag mindenütt.*

*Nevetve siklik félre lelke megsebzett pontja, szívem megdöfött vallomása.*

*Meghaltam. Mindezt érzem s nem feleslegesen. Tudtam, hogy túlélésre nem ad kezet az Isten.*

*Dübörgés s vibardörgés... mellettem egy gyönyörű virág. Lendületet kaptam.*

*Érzem meg-meghamvadó véremben: győztem. Könny már nem hull szememből, de létezem.*

*Felkorbácsolt a létem minden balandó lényt, kik harcoltak, kik harcolnak a szabadságért.*

*Megnyugodtam, fájdalmaim lassan elmúlnak, mint én is. Emlékekre már nincs időm. Hát elmegyek. De vigaszom lesz mindaz, mit kibarcolt a nép s leküzdött a baza... a reménység.*